

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 555

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 3 iulie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 44 din 30 ianuarie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite.....	2-3
Decizia nr. 83 din 27 februarie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 43 alin. (2), art. 53 alin. (2), art. 486 alin. (1) și art. 489 din Codul de procedură civilă	4-6
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
462. — Hotărâre privind funcționarea sistemului de coordonare la nivel național a implementării Strategiei Uniunii Europene pentru Regiunea Dunării.....	7-9
466. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 1.401/2009 privind înființarea, organizarea și funcționarea Centrului Național de Evaluare și Examinare	10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
145. — Ordin al președintelui Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare pentru aprobarea Normelor privind estimarea dozelor efective și a dozelor echivalente datorate expunerii interne și externe	11
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 43 din 11 iunie 2018 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	12-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 44**

din 30 ianuarie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Aurora Abas, Marcela Abas, Petruța Mocanu și Dumitru Mocanu în Dosarul nr. 20.620/300/2016 al Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 592D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Acesta invocă jurisprudența relevantă a Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 620 din 10 octombrie 2017.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 23 ianuarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 20.620/300/2016, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite**, excepție ridicată de Aurora Abas, Marcela Abas, Petruța Mocanu și Dumitru Mocanu într-un dosar având ca obiect soluționarea unei contestații întemeiate pe Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia arată, în esență, că prevederile legale criticate instituie o discriminare nejustificată între persoanele care au luat un

credit ce depășește suma de 250.000 euro și cele care au luat un credit cu o valoare mai mică sau egală cu această sumă.

6. **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, legiuitorul având prerogativa de a institui un prag valoric, ținând cont și de caracterul protecționist al Legii nr. 77/2016.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 28 aprilie 2016, care au următorul conținut: „(1) Pentru stingerea creanței izvorând dintr-un contract de credit și a accesoriilor sale prin dare în plată trebuie îndeplinite, în mod cumulativ, următoarele condiții: [...] b) *quantumul sumei împrumutate, la momentul acordării, nu depășea echivalentul în lei al 250.000 euro, sumă calculată la cursul de schimb publicat de către Banca Națională a României în ziua încheierii contractului de credit;*”.

11. În opinia autorilor excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 11 alin. (2) privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 alin. (1) care consacră principiul egalității în drepturi și art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului. De asemenea, sunt invocate și dispozițiile art. 14 privind nediscriminarea din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 26 privind egalitatea din Pactul internațional privind drepturile civile și politice.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, asupra dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016, s-a mai pronunțat, în raport cu critici și prevederi constituționale similare, sens în care este Decizia nr. 620 din 10 octombrie 2017*, nepublicată la data pronunțării prezentei decizii.

13. Prin decizia menționată, Curtea a statuat că acea critică de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016, ce vizează o pretinsă încălcare a dispozițiilor art. 16 din Constituție întrucât dispozițiile criticate ar crea un privilegiu persoanelor ce cad sub incidența Legii nr. 77/2016 — respectiv ale art. 4 din această lege, este neîntemeiată.

14. Însă, orice debitor al unui contract de credit, indiferent de valoarea contractului sau de scopul în care a angajat creditul are deschisă calea unei acțiuni în justiție, întemeiată pe dispozițiile dreptului comun în materie, respectiv pe dispozițiile cu privire la teoria imprevizunii din Codul civil.

15. Astfel, Curtea a mai reținut că, indiferent de momentul la care a fost încheiat un contract de credit, sub imperiul reglementărilor vechiului Cod civil sau al noului Cod civil și independent de incidența Legii nr. 77/2016, în special cu privire la condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 4 din Legea nr. 77/2016, instanța de judecată, care, în condițiile legii, este independentă în aprecierea sa, va putea face aplicarea teoriei imprevizunii. Astfel, în lipsa acordului părților și în temeiul art. 969 și art. 970 din Codul civil din 1864, respectiv art. 1.271 din noul Cod civil, instanța de judecată poate pronunța o

hotărâre prin care să dispună fie adaptarea contractului în forma pe care o decide, fie încetarea sa.

16. De altfel, în ceea ce privește principiul egalității în fața legii, Curtea, în jurisprudența sa, spre exemplu, Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, a statuat că principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice. Totodată, art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni cât privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, dar și necesitatea lui, sens în care este, spre exemplu, Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002. Or, în cazul de față, cele două categorii de debitori se află într-o situație juridică diferită, ceea ce a determinat adoptarea unei soluții legislative diferite de către legiuitor.

17. În aceste condiții, Curtea nu poate reține încălcarea dispozițiilor constituționale și convenționale invocate de autorii excepției de neconstituționalitate.

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Aurora Abas, Marcela Abas, Petruța Mocanu și Dumitru Mocanu în Dosarul nr. 20.620/300/2016 al Judecătorei Sectorului 2 București — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Decizia se comunică Judecătorei Sectorului 2 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 30 ianuarie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

* Decizia nr. 620 din 10 octombrie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 7 iunie 2018.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 83

din 27 februarie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 43 alin. (2), art. 53 alin. (2), art. 486 alin. (1) și art. 489 din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 43 alin. (2), art. 53 alin. (2), art. 486 alin. (1) și art. 489 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioana Sfirăială în Dosarul nr. 3.197/1/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.310D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă. În acest sens, arată că, din motivele arătate de autoarea excepției de neconstituționalitate, rezultă că invocă, în realitate, o pretinsă încălcare a normelor de procedură, fiind, de fapt, nemulțumită de modul în care magistratul-asistent a întocmit referatul asupra admisibilității în principiu a recursului. Or aceste aspecte exced controlului de constituționalitate exercitat de Curte.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 15 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 3.197/1/2015, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 43 alin. (2), art. 53 alin. (2), art. 486 alin. (1) și art. 489 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Ioana Sfirăială într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei încheieri prin care a fost respinsă cererea de abținere a unui judecător.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile art. 43 alin. (2) din cod sunt neconstituționale, întrucât dau posibilitatea respingerii declarațiilor unilaterale de abținere, care ar trebui să fie, în opinia sa, irevocabile. Or, prin posibilitatea respingerii acestor declarații, judecătorul incompatibil va fi obligat să judece în continuare cauza, apărând astfel o îndoială cu privire la imparțialitatea sa. Mai departe, susține că o declarație de abținere presupune că există un motiv de incompatibilitate circumscris dispozițiilor art. 42 alin. (1) pct.13 din cod, care privesc situația în care există alte elemente care nasc în mod întemeiat îndoiele cu privire la imparțialitatea judecătorului. În

ceea ce privește imparțialitatea judecătorului, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat, în jurisprudența sa, că trebuie să se stabilească dacă au existat elemente de fapt verificabile, apte de a ridica dubii cu privire la imparțialitatea judecătorului, independent de comportamentul său personal și că, din acest punct de vedere, chiar și aparențele pot fi importante. În consecință, orice judecător cu privire la care există un motiv legitim care să îndreptățească temerea că ar putea să nu fie imparțial trebuie să se retragă de la judecata cauzei.

6. În continuare, referitor la dispozițiile art. 53 alin. (2) din Codul de procedură civilă, se arată că acestea sunt neconstituționale, deoarece este de neconceput ca încheierea de respingere a declarației de abținere să nu aibă cale de atac, cu atât mai mult cu cât încheierea de respingere a cererii de recuzare are cale de atac. Prin urmare, această construcție a legiuitorului este șubredă și naște dubii în mod real, contravenind dreptului la un proces echitabil. Totodată, se arată că sintagma „*în condițiile legii*” din cuprinsul art. 129 din Constituție trebuie înțeleasă în mod corect, în sensul că stabilesc doar modalitatea procedurală de realizare a dreptului la exercitarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești, iar nu în sensul că legiuitorul ar putea elimina orice cale de atac împotriva unei hotărâri judecătorești.

7. În ceea ce privește dispozițiile art. 486 alin. (1) din Codul de procedură civilă, se apreciază că acestea sunt neconstituționale din cauza formalismului excesiv, iar, referitor la dispozițiile art. 489 din cod, arată că sunt neconstituționale, întrucât permit anularea unui recurs în condițiile în care hotărârea nu a fost niciodată comunicată, iar termenul de recurs curge de la comunicare.

8. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă** apreciază, în esență, că susținerile autoarei excepției de neconstituționalitate nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci se invocă, în realitate, o pretinsă încălcare a normelor de procedură, aspect care se tranșează pe plan procesual, dar nu prezintă valențe de neconstituționalitate.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

11. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, apare ca fiind inadmisibilă.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de

judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit.d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 43 alin. (2), art. 53 alin. (2), art. 486 alin. (1) și art. 489 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 43 alin. (2): „*Judecătorul care știe că există un motiv de incompatibilitate în privința sa este obligat să se abțină de la judecarea pricinii.*”;

— Art. 53 alin. (2): „*Încheierea prin care s-a încuviințat sau s-a respins abținerea, cea prin care s-a încuviințat recuzarea, precum și încheierea prin care s-a respins recuzarea în cazul prevăzut la art. 48 alin. (3) nu sunt supuse niciunei căi de atac.*”;

— Art. 486 alin. (1): „*Cererea de recurs va cuprinde următoarele mențiuni:*

a) *numele și prenumele, domiciliul sau reședința părții în favoarea căreia se exercită recursul, numele, prenumele și domiciliul profesional al avocatului care formulează cererea ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul lor, precum și numele și prenumele consilierului juridic care întocmește cererea. Prezentele dispoziții se aplică și în cazul în care recurentul locuiește în străinătate;*

b) *numele și prenumele, domiciliul sau reședința ori, după caz, denumirea și sediul intimatului;*

c) *indicarea hotărârii care se atacă;*

d) *motivele de nelegalitate pe care se întemeiază recursul și dezvoltarea lor sau, după caz, mențiunea că motivele vor fi depuse printr-un memoriu separat;*

e) *semnătura părții sau a mandatarului părții în cazul prevăzut la art. 13 alin. (2), a avocatului sau, după caz, a consilierului juridic.*”;

— Art. 489: „(1) *Recursul este nul dacă nu a fost motivat în termenul legal, cu excepția cazului prevăzut la alin. (3).*

(2) *Aceeași sancțiune intervine în cazul în care motivele invocate nu se încadrează în motivele de casare prevăzute la art. 488.*

(3) *Dacă legea nu dispune altfel, motivele de casare care sunt de ordin publică pot fi ridicate din oficiu de către instanță, chiar după împlinirea termenului de motivare a recursului, fie în procedura de filtrare, fie în ședință publică.*”

15. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3), astfel cum se interpretează, potrivit art. 20 din Constituție, și prin prisma dispozițiilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și art. 124 alin. (3) potrivit cărora „*Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.*”

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă, în ceea ce privește dispozițiile art. 43 alin. (2) din Codul de procedură civilă, că acestea reglementează cu privire la obligația judecătorului de a se abține de la judecarea unei pricini atunci când știe că există un motiv de incompatibilitate în privința sa, reprezentând un incident procedural a cărui invocare și soluționare este menită să garanteze stabilirea adevărului și asigurarea unei judecăți imparțiale și echitabile în toate cauzele, în scopul respectării condiției de imparțialitate prevăzute de art. 124 din Constituție.

17. Autoarea excepției de neconstituționalitate critică dispozițiile legale menționate din perspectiva faptului că, odată ce un judecător se consideră incompatibil și se abține de la judecarea cauzei, fiind o manifestare unilaterală de voință,

aceasta nu mai poate fi supusă controlului judecătoresc, dând posibilitatea altui judecător să stabilească în sens contrar.

18. Prin urmare, Curtea reține că excepția de neconstituționalitate, deși cuprinde cele trei elemente intrinseci ale sale (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012), respectiv indicarea textului legal contestat, textul de referință pretins încălcat (art. 1, art. 20 și art. 21 din Constituție), precum și motivarea autorului excepției, acest din urmă element, în sine, nu are nicio legătură cu textul criticat, referindu-se la procedura de soluționare a cererii de abținere, în timp ce textul legal criticat se referă la o obligație a judecătorului. Totodată, textele de referință invocate sunt cu titlu general, nefiind suficient de precise și clare, astfel încât să poată fi reținută, în mod rezonabil, existența unei minime critici de neconstituționalitate.

19. Având în vedere cele de mai sus, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 43 alin. (2) din Codul de procedură civilă urmează să fie respinsă, ca inadmisibilă, fiind contrară art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

20. În continuare, în ceea ce privește dispozițiile art. 53 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea observă că acestea sunt criticate din perspectiva faptului că, spre deosebire de încheierea prin care se soluționează cererea de recuzare, încheierea prin care se soluționează cererea de abținere este lipsită de o cale de atac.

21. Referitor la această critică, Curtea reține că reglementarea procedurii de soluționare a cererilor de recuzare și abținere reflectă preocuparea legiuitorului pentru asigurarea celerității acestei proceduri. Dispozițiile criticate se circumscriu domeniului de reglementare a procedurii de judecată, care, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, este atributul exclusiv al legiuitorului. Așa cum a statuat în mod constant în jurisprudența sa, Curtea reține că accesul liber la justiție nu presupune accesul la toate instanțele judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege, legiuitorul putând institui reguli speciale în considerarea unor situații speciale (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 914 din 16 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 23 octombrie 2008).

22. Având în vedere că declarația de abținere nu este o acțiune de sine stătătoare care să vizeze realizarea sau recunoașterea unui drept al părților, ci un incident procedural în cadrul litigiului în curs de judecată, formularea sa are drept scop tocmai asigurarea condițiilor necesare desfășurării cu imparțialitate a judecății, iar nu împiedicarea accesului la justiție. Tocmai în considerarea acestui principiu constituțional consacrat de prevederile art. 21 din Legea fundamentală, legiuitorul a prevăzut posibilitatea atacării numai odată cu fondul a încheierii prin care s-a respins cererea de recuzare, spre deosebire de încheierile prin care se încuviințează sau se respinge abținerea, ca și aceea prin care se încuviințează recuzarea, care nu sunt supuse niciunei căi de atac. Totodată, este de competența instanței de judecată de a se pronunța asupra acestui incident procedural, iar faptul că regula procesual civilă potrivit căreia încheierea prin care s-a încuviințat sau s-a respins abținerea nu este supusă niciunei căi de atac, nu poate avea ca efect nici încălcarea principiului unicității și imparțialității justiției. Mai mult, cererea de recuzare este formulată de părțile din proces, iar declarația de abținere este formulată de chiar judecătorul cauzei, care apreciază că s-ar afla într-un caz de incompatibilitate prevăzut de lege, instanța de judecată fiind cea care rezolvă aceste incidente procedurale.

23. Curtea reține că prevederile legale criticate nu contravin nici art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât acesta se referă exclusiv la soluționarea în fond a cauzei, nefiind aplicabil unei proceduri derivate, cu caracter derogatoriu.

24. Referitor la art. 486 alin. (1) din Codul de procedură civilă, care stabilește mențiunile pe care trebuie să le cuprindă cererea de recurs, se susține că acestea sunt neconstituționale din cauza formalismului excesiv, sancționat de Curte sub imperiul Codului de procedură civilă din 1865. Mai arată că excepția de neconstituționalitate este invocată, întrucât aceste dispoziții sunt menționate în raportul întocmit asupra admisibilității în principiu a recursului.

25. Curtea reține că sub vechea reglementare procesual civilă a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 302¹ alin. (1) lit.a) din Codul de procedură civilă din 1865 și a constatat că dispozițiile legale sunt neconstituționale în ceea ce privește sancționarea cu nulitatea absolută a omisiunii de a preciza în cuprinsul cererii de recurs „numele, domiciliul sau reședința părților ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul lor, precum și, după caz, numărul de înmatriculare în registrul comerțului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice, codul unic de înregistrare sau, după caz, codul fiscal și contul bancar”, precum și — dacă recurentul locuiește în străinătate — „domiciliul ales în România, unde urmează să i se facă toate comunicările privind procesul” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 176 din 24 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 356 din 27 aprilie 2005).

26. În raport cu vechea reglementare care prevedea că „*Cererea de recurs va cuprinde, sub sancțiunea nulității, următoarele mențiuni: [...]*” în noul Cod de procedură civilă, la art. 486 alin. (1), sunt enumerate doar mențiunile care trebuie cuprinse în cererea de recurs, fără a se mai reglementa sancțiunea nulității, care se regăsește la alin. (2) al art. 486 doar în privința unora dintre elementele enumerate la primul alineat, respectiv cele prevăzute la lit.a), c)—e) ale alin. (1).

27. Așadar, art. 486 alin. (1) din Codul de procedură civilă, prin faptul că stabilește doar mențiunile pe care trebuie să le cuprindă cererea de recurs, nu poate conține, în sine, un viciu de neconstituționalitate prin prisma criticilor autoarei excepției de neconstituționalitate, drept pentru care acestea sunt neîntemeiate.

31. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 43 alin. (2) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioana Sfirăială în Dosarul nr. 3.197/1/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceeași autoare în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 53 alin. (2), art. 486 alin. (1) și art. 489 din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 februarie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind funcționarea sistemului de coordonare la nivel național a implementării Strategiei Uniunii Europene pentru Regiunea Dunării

Având în vedere prevederile art. 2 pct. 45 din Hotărârea Guvernului nr. 16/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Externe, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 12 alin. (2) și (3) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Prezenta hotărâre reglementează organizarea și funcționarea sistemului de coordonare la nivel național a Strategiei Uniunii Europene pentru Regiunea Dunării, denumită în continuare *SUERD*, care reprezintă un mecanism comunitar de cooperare a statelor din bazinul Dunării, destinat dezvoltării economice, sociale și teritoriale a macroregiunii dunărene și care este structurat pe arii prioritare *SUERD* în domeniile: transporturi, energie durabilă, cultură, turism, mediu, cercetare, educație, competitivitatea întreprinderilor, capacități instituționale, securitate.

Art. 2. — Coordonarea procesului de implementare la nivel național a *SUERD* se realizează la următoarele niveluri decizionale:

a) Ministerul Afacerilor Externe (MAE), prin ministrul delegat pentru afaceri europene;

b) Coordonatorul național *SUERD* și structura organizatorică aferentă din cadrul MAE, organizată la nivel de birou;

c) Grupul de lucru interministerial pentru implementarea Strategiei Uniunii Europene pentru Regiunea Dunării, denumit în continuare *GLI SUERD*;

d) Forumul național pentru implementarea Strategiei Uniunii Europene pentru Regiunea Dunării, denumit în continuare *Forum național SUERD*.

Art. 3. — (1) Ministerul Afacerilor Externe, prin ministrul delegat pentru afaceri europene, coordonează Strategia Uniunii Europene pentru Regiunea Dunării.

(2) Gestionarea coordonării la nivel național a Strategiei UE pentru Regiunea Dunării este realizată de către coordonatorul național *SUERD* și structura organizatorică aferentă din cadrul MAE.

(3) Coordonatorul național *SUERD* este numit prin ordin al ministrului afacerilor externe și al ministrului delegat pentru afaceri europene.

(4) Coordonatorul național *SUERD* va realiza următoarele atribuții:

a) asigurarea reprezentării României la reuniunile coordonatorilor naționali *SUERD*, precum și la alte reuniuni organizate în cadrul guvernantei *SUERD* sau legate de alte strategii macroregionale ale UE;

b) coordonarea elaborării și aprobarea pozițiilor naționale privind *SUERD* în toate formatele relevante;

c) monitorizarea activităților coordonatorilor de arii prioritare *SUERD* și reprezentanților României în grupurile directoare ale ariilor prioritare *SUERD*, în vederea implementării obiectivelor din planul de acțiune al *SUERD*, prin mijloace precum: reuniunile *GLI SUERD*, schimb de documente, rapoarte, diverse solicitări punctuale;

d) sprijinirea și coordonarea participării reprezentanților instituțiilor și autorităților publice din România la forumul anual *SUERD* și la celelalte reuniuni *SUERD*;

e) solicitarea de la instituții și autorități cu responsabilități în implementarea *SUERD* a rapoartelor cu privire la participarea la reuniuni cu relevanță *SUERD*, precum și a informațiilor

actualizate vizând stadiul implementării planului de acțiune *SUERD* pe fiecare arie prioritară *SUERD*, a inventarului proiectelor inițiate și implementate, precum și a eventualelor deficiențe întâmpinate în activitatea de punere în aplicare a *SUERD* la nivelul ministerelor sectoriale și a soluțiilor pentru remedierea acestora;

f) menținerea dialogului cu reprezentanți ai instituțiilor academice, asociațiilor profesionale și structurilor societății civile, precum și ai administrației publice centrale sau locale cu privire la domeniile de competență, în vederea identificării de proiecte și acțiuni *SUERD*;

g) participarea, în nume propriu sau prin delegați, în calitate de membru sau observator, la reuniunile, la nivel național, pentru implementarea *SUERD*, cum ar fi comitetele de monitorizare a programelor operaționale sau alte programe cu fonduri europene;

h) convocarea *GLI SUERD*, precum și a Forumului național *SUERD*;

i) convocarea, după caz, a unor reuniuni tematice, cu participarea reprezentanților ariilor prioritare *SUERD*, a reprezentanților societății civile și a mediului de afaceri privind măsurile necesare în vederea impulsivării implementării obiectivelor *SUERD*;

j) realizarea evaluărilor semestriale ale stadiului implementării *SUERD* și formularea propunerilor adresate ministrului delegat pentru afaceri europene referitoare la consolidarea activității *SUERD*.

(5) Coordonatorii de arii prioritare *SUERD* vor realiza, cu aprobarea conducerii ministerului din care fac parte și cu notificarea Coordonatorului național *SUERD*, următoarele atribuții:

a) asigură reprezentarea României la reuniunile coordonatorilor de arii prioritare *SUERD*, în grupurile directoare ale ariilor prioritare *SUERD*, precum și la alte reuniuni organizate în cadrul guvernantei *SUERD*;

b) participă la elaborarea pozițiilor naționale privind *SUERD* în toate formatele relevante;

c) monitorizează activitățile structurilor subordonate și ale reprezentanților României în grupurile directoare ale ariilor prioritare *SUERD*, în vederea implementării obiectivelor din planul de acțiune al *SUERD*, prin mijloace precum: schimb de documente, rapoarte, diverse solicitări punctuale adresate categoriilor menționate, pentru clarificarea unor teme de interes, și răspund la solicitări venite din partea factorilor implicați în *SUERD*, din ariile de competență;

d) la propunerea Coordonatorului național *SUERD* sprijină participarea reprezentanților instituțiilor și a autorităților publice din România, precum și a organizațiilor relevante pentru *SUERD*, din ariile de competență, la Forumul național/anual *SUERD* și la alte reuniuni tematice aferente ariilor prioritare *SUERD* și informează referitor la posibilitatea ca instituțiile pe care le reprezintă să contribuie logistic la organizarea reuniunilor menționate;

e) mențin dialogul cu reprezentanții instituțiilor academice, asociațiilor profesionale și structurilor societății civile, precum și ai administrației publice centrale sau locale cu privire la domeniile de competență, în vederea identificării de proiecte și acțiuni SUERD;

f) pot solicita Coordonatorului național SUERD convocarea GLI SUERD;

g) convoacă, după caz, reuniuni tematice corespunzătoare ariilor prioritare SUERD, pentru a discuta și decide măsurile necesare în vederea implementării obiectivelor ariilor prioritare SUERD;

h) realizează evaluări periodice ale stadiului implementării SUERD la nivelul ariei prioritare SUERD de competență și trimite propuneri referitoare la consolidarea activității SUERD către Coordonatorul național SUERD;

i) participă la GLI SUERD, convocat de Coordonatorul național SUERD.

Art. 4. — (1) GLI SUERD se constituie în vederea sprijinirii implementării SUERD.

(2) GLI SUERD este un organism de lucru, fără personalitate juridică, sub coordonarea Ministerului Afacerilor Externe, prin ministrul delegat pentru afaceri europene. Convocarea, conducerea și coordonarea activităților GLI SUERD este asigurată de coordonatorul național SUERD.

(3) GLI SUERD este alcătuit din coordonatorul național și coordonatorii români de arii prioritare SUERD, reprezentanții României în grupurile directoare ale ariilor prioritare SUERD, precum și reprezentanți ai autorităților de management și ai autorităților naționale ale programelor cu finanțare UE.

(4) Coordonatorii români de arii prioritare SUERD și reprezentanții României în grupurile directoare ale ariilor prioritare SUERD sunt numiți de către conducerea instituțiilor și autorităților publice cu responsabilități în implementarea obiectivelor ariilor prioritare SUERD. Pentru fiecare arie prioritare SUERD vor fi nominalizați un titular și cel puțin un suplent. Coordonatorii români de arii prioritare SUERD au funcție de conducere sau rol decizional în instituțiile lor.

(5) Persoanele desemnate în conformitate cu alin. (4) primesc de la conducerea instituțiilor și a autorităților publice cu responsabilități în implementarea obiectivelor ariilor prioritare SUERD atribuții specifice și resurse necesare pentru desfășurarea activităților aferente, inclusiv în vederea asigurării participării la reuniunile cu relevanță SUERD, în special la reuniunile coordonatorilor de arii prioritare SUERD și la cele ale grupurilor directoare ale ariilor prioritare SUERD.

(6) Mandatul participării coordonatorilor români de arii prioritare SUERD și a reprezentanților României în grupurile directoare ale ariilor prioritare SUERD la reuniuni specifice, precum și rapoartele întocmite de aceștia ca urmare a participării la aceste reuniuni se aduc la cunoștința Coordonatorului național SUERD. La rândul său, Coordonatorul național SUERD va informa membrii GLI SUERD asupra activităților externe și interne la care participă. Dacă la reuniunile menționate participă demnitari sau asimilați ai acestora, vor fi urmate prevederile legale în vigoare.

(7) GLI SUERD se întâlnește semestrial sau ori de câte ori este nevoie, pentru a dezbate evoluțiile relevante de la nivel european, macroregional și național cu incidență asupra SUERD, respectiv pentru a identifica și decide asupra modalităților concrete de implementare a SUERD. Deciziile în cadrul GLI SUERD se iau cu majoritate calificată a membrilor prezenți.

(8) GLI SUERD contribuie la elaborarea pozițiilor naționale și a documentelor de planificare strategică privind SUERD, respectiv a informărilor și raportărilor periodice cu privire la stadiul implementării obiectivelor SUERD, pe fiecare arie prioritare SUERD.

(9) La reuniunile GLI SUERD pot fi invitați să participe reprezentanți ai altor instituții și autorități publice centrale și locale și ai aparatului prim-ministrului, în calitate de observatori.

Art. 5. — (1) În vederea sprijinirii activității GLI SUERD se constituie Consiliul consultativ SUERD.

(2) Consiliul consultativ SUERD este o structură fără personalitate juridică, care are rol de sprijinire și consiliere a GLI SUERD, inclusiv în pregătirea forumurilor naționale SUERD și a altor reuniuni de importanță majoră.

(3) Din Consiliul consultativ SUERD fac parte reprezentanți ai mediului de afaceri, mediului academic și universitar și ai societății civile. La lucrările Consiliului consultativ SUERD vor fi invitați să participe și membrii GLI și alți reprezentanți ai administrației publice centrale și locale cu atribuții aferente ariilor prioritare SUERD.

(4) Reuniunile Consiliului consultativ SUERD pot fi organizate în marja reuniunilor GLI SUERD sau separat, după caz. Convocarea, conducerea și coordonarea activității Consiliului consultativ SUERD sunt asigurate de Ministerul Afacerilor Externe, prin ministrul delegat pentru afaceri europene sau de către coordonatorul național SUERD.

(5) Consiliul consultativ SUERD are următoarele atribuții:

a) sprijină și consiliază GLI SUERD în elaborarea pozițiilor naționale și a documentelor strategice și de evaluare privind implementarea SUERD;

b) susține GLI SUERD în promovarea obiectivelor SUERD și a activităților aferente;

c) susține GLI SUERD în soluționarea problemelor identificate în implementarea SUERD și

d) contribuie la pregătirea forumurilor naționale SUERD și a altor reuniuni de importanță majoră.

Art. 6. — (1) În virtutea atribuțiilor sale de coordonare națională, Ministerul Afacerilor Externe, prin ministrul delegat pentru afaceri europene, poate organiza Forumul național SUERD.

(2) Forumul național SUERD reprezintă un cadru de dezbateri și decizii, cu rol de orientare strategică, prezidat de prim-ministrul României, în calitate de președinte onorific.

(3) Lucrările Forumului național SUERD vor fi conduse de Ministerul Afacerilor Externe, prin ministrul delegat pentru afaceri europene, în calitate de președinte executiv, alături de Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, al cărui reprezentant are calitatea de vicepreședinte.

(4) Obiectivul principal al Forumului Național SUERD constă în stabilirea priorităților și liniilor de acțiune ale României în procesul de implementare a SUERD la nivel național, macroregional și european.

(5) La lucrările Forumului național SUERD vor participa ministrii, conducătorii și experții din instituțiile și autoritățile publice, centrale și locale, cu responsabilități în implementarea obiectivelor ariilor prioritare ale SUERD, membrii GLI SUERD, reprezentanții mediului academic, de afaceri, ai societății civile, precum și conducerea și reprezentanții Parlamentului și Administrației Prezidențiale, după caz.

Art. 7. — (1) În vederea unei coordonări eficiente pentru implementarea SUERD, toate instituțiile și autoritățile publice cu responsabilități în implementarea obiectivelor stabilite în cadrul ariilor prioritare ale SUERD sunt pe deplin răspunzătoare pentru activitatea din domeniile lor sectoriale. Acestea vor asigura resursele umane, materiale, financiare și de altă natură necesare în vederea participării eficiente la activități specifice pentru implementarea obiectivelor SUERD în limitele bugetului aprobat sau prin accesarea de fonduri nerambursabile și din alte surse interne sau externe, în condițiile legii.

(2) În cazul schimbărilor la nivelul structurii și a portofoliilor ministerelor și altor autorități, conducerea instituțiilor va notifica

Ministerul Afacerilor Externe cu privire la responsabilitățile acestora în domeniul SUERD, aferente domeniului de activitate.

Art. 8. — Finanțarea cheltuielilor materiale și a serviciilor specifice ce decurg din implementarea la nivel național a SUERD, prin structurile menționate la art. 2, se realizează cu încadrarea în bugetul de stat aprobat fiecărei instituții și autorități implicate, din accesarea de fonduri nerambursabile sau din alte surse interne sau externe, în condițiile legii.

Art. 9. — Instituțiile și autoritățile publice cu responsabilități în implementarea obiectivelor ariilor prioritare SUERD sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 10. — Instituțiile și autoritățile publice cu responsabilități în implementarea obiectivelor ariilor prioritare SUERD, prevăzute în anexă vor armoniza regulamentele interne de organizare și funcționare proprii cu dispozițiile prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ
Contrasemnează:

Ministrul afacerilor externe,
Teodor-Viorel Meleşcanu
p. Ministrul delegat pentru afaceri europene,
Cristian-Gabriel Winzer,
secretar de stat
Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,
Paul Stănescu
Viceprim-ministru, ministrul mediului,
Grațiana Leocadia Gavrilescu
Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici
Ministrul educației naționale,
Valentin Popa
Ministrul economiei,
Dănuț Andrușcă
p. Ministrul energiei,
Iulian Robert Tudorache,
secretar de stat

Ministrul transporturilor,
Lucian Șova
Ministrul culturii și identității naționale,
George Vladimir Ivașcu
p. Ministrul apelor și pădurilor,
Ilie Covrig,
secretar de stat
Ministrul fondurilor europene,
Rovana Plumb
Ministrul turismului,
Bogdan Gheorghe Trif
Ministrul cercetării și inovării,
Nicolae Burnete
Ministrul comunicațiilor și societății informaționale,
Petru Bogdan Cojocaru
Ministrul pentru mediul de afaceri, comerț și antreprenariat,
Ștefan-Radu Oprea
Ministrul pentru românii de pretutindeni,
Natalia-Elena Intotero
Secretarul general al Guvernului,
Ioana-Andreea Lambru

București, 28 iunie 2018.

Nr. 462.

ANEXĂ

INSTITUȚIILE ȘI AUTORITĂȚILE PUBLICE
cu responsabilități în implementarea obiectivelor stabilite în cadrul ariilor prioritare SUERD

1. Ministerul Transporturilor pentru aria prioritară SUERD 1a (căi navigabile interioare) și aria prioritară SUERD 1b (legături rutiere, feroviare și aeriene)
2. Ministerul Energiei pentru aria prioritară SUERD 2 (încurajarea energiilor durabile)
3. Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice (coordonator), Ministerul Turismului, Ministerul Culturii și Identității Naționale, Ministerul pentru Românii de Pretutindeni și Departamentul pentru Relații Interetnice pentru aria prioritară SUERD 3 (promovarea culturii și a turismului, a contactelor directe dintre oameni)
4. Ministerul Apelor și Pădurilor pentru aria prioritară SUERD 4 (restaurarea și întreținerea calității apelor) și pentru aria prioritară SUERD 5 (gestionarea riscurilor de mediu)
5. Ministerul Mediului pentru aria prioritară SUERD 6 (conservarea biodiversității, a peisajelor și a calității aerului și solurilor)
6. Ministerul Cercetării și Inovării (coordonator), Ministerul Educației Naționale și Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale pentru aria prioritară SUERD 7 (dezvoltarea societății bazate pe cunoaștere prin cercetare, educație și tehnologii ale informației)
7. Ministerul Economiei (coordonator) și Ministerul pentru Mediul de Afaceri, Comerț și Antreprenariat pentru aria prioritară SUERD 8 (sprijinirea competitivității întreprinderilor, inclusiv dezvoltarea grupurilor)
8. Ministerul Educației Naționale pentru aria prioritară SUERD 9 (investiția în oameni și competențe)
9. Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice pentru aria prioritară SUERD 10 (ameliorarea capacității instituționale și a cooperării)
10. Ministerul Afacerilor Interne pentru aria prioritară SUERD 11 (conlucrarea în vederea promovării securității și pentru soluționarea problemelor generate de criminalitatea organizată și de infracțiunile grave)

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 1.401/2009
privind înființarea, organizarea și funcționarea Centrului Național de Evaluare și Examinare**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 1.401/2009 privind înființarea, organizarea și funcționarea Centrului Național de Evaluare și Examinare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 821 din 30 noiembrie 2009, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — Centrul Național de Evaluare și Examinare are ca scop coordonarea științifică și profesională a sistemului național de evaluare și examinare în învățământul preuniversitar și coordonarea evaluării manualelor școlare.”

2. La articolul 3, literele a), c), d), l), m) și n) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) asigură elaborarea probelor pentru evaluările, examenele și concursurile naționale;

.....
c) efectuează la solicitarea Ministerului Educației Naționale expertize și sondaje de evaluare a rezultatelor școlare și a eficienței învățământului, furnizând ministerului un feedback sistematic și operativ, în scopul adoptării măsurilor de optimizare a activității în învățământul preuniversitar;

d) elaborează, la solicitarea Ministerului Educației Naționale în vederea informării publice, rapoarte privind rezultatele înregistrate la examenele și evaluările naționale, evidențiind oportunitatea adoptării de către ministrul educației naționale a unor decizii cu privire la factorii care permit îmbunătățirea performanțelor școlare;

.....
l) constituie și coordonează activitatea unor grupuri de lucru, remunerate conform legii, compuse din specialiști și din cadre didactice cu experiență, în scopul elaborării subiectelor pentru evaluările, examenele și concursurile naționale și construirii și actualizării bazelor de date cu instrumente de evaluare;

m) coordonează derularea mecanismelor de evaluare a proiectelor de manuale școlare pentru învățământul preuniversitar, conform metodologiei aprobate prin ordin al ministrului educației naționale. În realizarea acestei atribuții cooperează evaluatori — cadre didactice și specialiști externi, remunerați conform legii;

n) realizează, la solicitarea Ministerului Educației Naționale, expertize și sondaje în unitățile de învățământ cu privire la procesul de alegere și utilizare a manualelor școlare;”

3. La articolul 3, după litera l) se introduce o nouă literă, litera l¹), cu următorul cuprins:

„l¹) asigură, împreună cu direcțiile specializate din Ministerul Educației Naționale, elaborarea subiectelor pentru olimpiadele școlare, faza județeană;”

4. La articolul 3, literele q), r) și s) se abrogă.

5. La articolul 4, alineatele (3) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Numărul maxim de posturi ale Centrului Național de Evaluare și Examinare este de 58.

.....
(5) Cele 58 de posturi prevăzute la alin. (3) se încadrează în numărul maxim de posturi aprobate Ministerului Educației Naționale pentru unitățile din subordine finanțate din venituri proprii și subvenții acordate de la bugetul de stat.”

6. La articolul 5, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Veniturile proprii ale Centrului Național de Evaluare și Examinare provin din tarife percepute pentru activități de: evaluare a manualelor școlare potrivit prevederilor legale în vigoare, analiză a solicitărilor și gestionare a acestora în vederea aprobării auxiliarelor didactice pentru învățământul preuniversitar, consultanță pentru elaborarea de proiecte în domeniul educației, derularea de programe de formare în domeniul evaluării.”

7. La articolul 5, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Tarifele aferente activităților generatoare de venituri proprii se stabilesc prin ordin al ministrului educației naționale.”

Art. II. — Hotărârea Guvernului nr. 1.401/2009 privind înființarea, organizarea și funcționarea Centrului Național de Evaluare și Examinare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 821 din 30 noiembrie 2009, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta hotărâre, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Ministrul educației naționale,
Valentin Popa
Ministrul muncii și justiției sociale,
Lia-Olguța Vasilescu
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

GUVERNUL ROMÂNIEI

COMISIA NAȚIONALĂ PENTRU CONTROLUL ACTIVITĂȚILOR NUCLEARE

ORDIN

pentru aprobarea Normelor privind estimarea dozelor efective și a dozelor echivalente datorate expunerii interne și externe

În conformitate cu prevederile art. 7 alin. (7) din Regulamentul de organizare și funcționare a Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.627/2003, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere:

— Legea nr. 111/1996 privind desfășurarea în siguranță, reglementarea, autorizarea și controlul activităților nucleare, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordinul ministrului sănătății, al ministrului educației naționale și al președintelui Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare nr. 752/3.978/136/2018 pentru aprobarea Normelor privind cerințele de bază de securitate radiologică,

luând în considerare:

— Directiva 2013/59/Euratom a Consiliului din 5 decembrie 2013 de stabilire a normelor de securitate de bază privind protecția împotriva pericolelor prezentate de expunerea la radiațiile ionizante și de abrogare a Directivelor 89/618/Euratom, 90/641/Euratom, 96/29/Euratom, 97/43/Euratom și 2003/122/Euratom;

— publicațiile nr. 103, 116, 119, 126 și 137 ale Comisiei Internaționale de Protecție Radiologică (ICRP);

— Referatul de aprobare nr. 23.796 din 13.06.2018 al Direcției ciclul combustibilului nuclear din cadrul Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare,

președintele Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele privind estimarea dozelor efective și a dozelor echivalente datorate expunerii interne și externe, prevăzute în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

*

Prezentul ordin transpune art. 13 și anexa II din Directiva 2013/59/Euratom a Consiliului din 5 decembrie 2013 de stabilire a normelor de securitate de bază privind protecția împotriva pericolelor prezentate de expunerea la radiațiile ionizante și de abrogare a Directivelor 89/618/Euratom, 90/641/Euratom, 96/29/Euratom, 97/43/Euratom și 2003/122/Euratom, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 13/1 din 17.01.2014.

Președintele Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare,
Rodin Traicu

București, 26 iunie 2018.

Nr. 145.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 43

din 11 iunie 2018

Dosar nr. 611/1/2018

Ionel Barbă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal — președintele completului
Liliana Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Denisa Angelica Stănișor	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cezar Hîncu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Maria Hrudei	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Eugenia Ion	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Laura-Mihaela Ivanovici	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mona Magdalena Baci	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Decebal Constantin Vlad	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce formează obiectul sesizării este constituit conform dispozițiilor art. XIX alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările ulterioare, și ale art. 274 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul Î.C.C.J.*).

Ședința este prezidată de domnul judecător Ionel Barbă, președintele Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă domnul Aurel Segărceanu, magistrat-asistent la Secțiile Unite, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 276 din Regulamentul Î.C.C.J.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Dolj — Secția de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 32.287/215/2016, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Interpretarea dispozițiilor art. 3 raportat la art. 1 lit. b) din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite, republicată”.

Magistratul-asistent prezintă referatul, arătând că numai câteva instanțe au transmis jurisprudență și puncte de vedere sau simple opinii cu privire la chestiunea de drept supusă

dezlegării; se arată, de asemenea, că la dosar au fost depuse răspunsul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și raportul întocmit de judecătorul-raportor, act comunicat, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părților, ale căror puncte de vedere sunt atașate la dosar.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept ce face obiectul sesizării, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Tribunalul Dolj — Secția de contencios administrativ și fiscal, prin Încheierea din 11 ianuarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 32.287/215/2016, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se dea o interpretare „dispozițiilor art. 3 raportat la art. 1 lit. b) din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite, republicată”.

II. Expunerea succintă a procesului. Obiectul investiției instanței care a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile. Stadiul procesual în care se află pricina

A. Hotărârea instanței de fond

2. Prin Plângerea contravențională formulată la data de 8.11.2016, petenta, societate comercială, în contradictoriu cu Direcția Regionala Antifraudă Fiscală Târgu Jiu, a solicitat anularea Procesului-verbal de contravenție seria D.G.A.F. nr. 0085236 din 20.10.2016, în principal, sau înlocuirea sancțiunii amenzii cu avertismentul, în subsidiar.

3. În susținerea plângerii, petenta a arătat că este o societate având ca obiect activitatea de vânzare de produse alimentare și băuturi, pe care o desfășoară la puncte de lucru fixe și pe teren, și că a asigurat dotarea cu aparate electronice de marcat fixe și mobile, în aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999*), în vederea încasării contravalorii mărfii de la persoanele fizice.

4. În urma controlului efectuat asupra activității societății a fost întocmit procesul-verbal de contravenție contestat, prin care i-a fost aplicată petentei sancțiunea amenzii în cuantum de 20.000 lei, conform art. 1 lit. b) din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite, republicată (*Legea nr. 12/1990*), precum și sancțiunea complementară, constând în confiscarea sumei de 552.389 lei, reprezentând totalul încasărilor obținute din valorificarea mărfurilor către persoane fizice, înregistrate de aparatele electronice de marcat mobile, în perioada 21.04.2016—20.10.2016.

5. Petenta a invocat nulitatea procesului-verbal de contravenție conform art. 16 din Ordonanța Guvernului

nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța Guvernului nr. 2/2001*), susținând că nu au fost menționate data și locul săvârșirii faptei și că fapta nu există.

6. Petenta a solicitat anularea, în parte, a pedepsei complementare, arătând că măsura confiscării tuturor veniturilor este contrară spiritului legii și dispozițiilor constituționale, organele de control putând dispune cel mult confiscarea veniturilor obținute din activitatea desfășurată, respectiv a adaosului comercial, nu și a componentei cost din sumele reținute.

7. În subsidiar a solicitat înlocuirea sancțiunii amenzii cu sancțiunea avertismentului.

8. Prin întâmpinarea formulată, intimata a solicitat respingerea plângerii, ca neîntemeiată, susținând că petenta a efectuat activitatea de vânzare de mărfuri în regim ambulant, în alte locuri decât cele autorizate. Valoarea vânzărilor înregistrate de cele 5 aparate de marcaj electronice fiscale în regim ambulant, conform rapoartelor informative emise pentru perioada 21.04.2016—20.10.2016, este în cuantum de 552.398 lei.

9. Intimata a constatat că petenta desfășoară activitatea de comerț ambulant, astfel cum este definită aceasta de dispozițiile art. 4 lit. f) din *Ordonanța Guvernului nr. 99/2000* privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța Guvernului nr. 99/2000*), respectiv activitatea de comercializare cu amănuntul realizată prin trecere dintr-un loc în altul în rulote mobile, standuri mobile, chioșcuri mobile sau în vehicule special amenajate, pe raza mai multor localități din județele Dolj, Olt, Gorj și Mehedinți, fără a deține autorizații emise de primării, consilii județene sau prefecturi, fapta ce constituie contravenția prevăzută de art. 1 lit. b) din *Legea nr. 12/1990*.

10. Intimata a susținut că nu sunt întemeiate criticile privind legalitatea procesului-verbal de contravenție, deoarece acesta indică perioada și locul în care contravenția a fost săvârșită, elementul material al contravenției constând în însăși activitatea de comerț ambulant fără a deține autorizațiile legale, conform dispozițiilor art. 6 alin. (2) din *Ordonanța Guvernului nr. 99/2000*.

11. A arătat, de asemenea, că măsura confiscării reprezintă o sancțiune complementară, obligatorie pentru săvârșirea contravenției săvârșite de petentă.

12. Prin Sentința civilă nr. 5.712 din 2 mai 2017 a fost admisă, în parte, plângerea contravențională formulată de petentă și s-a dispus reducerea amenzii contravenționale aplicate de la suma de 20.000 lei la suma de 2.000 lei, fiind menținute restul dispozițiilor din procesul-verbal de contravenție.

13. Instanța de fond a reținut că procesul-verbal contestat este întocmit cu respectarea dispozițiilor art. 17 din *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001*, cuprinzând toate mențiunile obligatorii prevăzute de textul legal.

14. Elementul material al contravenției nu este fiecare livrare de marfă în parte, ci însăși activitatea de comerț ambulant fără a deține autorizațiile prevăzute de lege.

15. Constatând că petenta a desfășurat activitatea de comerț ambulant, astfel cum aceasta este definită de art. 4 lit. f) din *Ordonanța Guvernului nr. 99/2000*, respectiv activitatea de comercializare cu amănuntul, realizată prin trecere dintr-un loc în altul, în rulote mobile, standuri mobile, chioșcuri mobile sau în vehicule special amenajate, pe raza mai multor localități din județele Dolj, Olt, Gorj și Mehedinți, fără a deține autorizații emise de primării, consilii județene sau prefecturi, faptă ce constituie contravenția prevăzută de art. 1 lit. b) din *Legea nr. 12/1990*, care este sancționată cu amendă de la 2.000 lei la 20.000 lei, instanța de fond a concluzionat că petenta se face vinovată de săvârșirea contravenției reținută în sarcina sa.

16. În ceea ce privește măsura confiscării, instanța de fond a reținut că aceasta reprezintă o sancțiune complementară, iar în măsura în care actul normativ de sancționare prevede că pentru săvârșirea contravenției reglementate de acesta se aplică și o sancțiune complementară, aceasta este obligatorie.

17. Instanța a apreciat că nu se impune înlocuirea sancțiunii amenzii cu cea a avertismentului, întrucât, astfel, nu s-ar mai realiza scopul urmărit de legiuitor prin sancționarea contravenției.

B. *Calea de atac exercitată*

18. Împotriva acestei sentințe a formulat apel petenta, reiterând, în motivarea căii de atac, motivele invocate în cuprinsul plângerii contravenționale.

III. **Dispozițiile legale supuse interpretării**

19. *Legea nr. 12/1990*:

„Art. 1. — Următoarele fapte reprezintă activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite și constituie contravenții, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât să fie considerate, potrivit legii penale, infracțiuni:

(...)

b) vânzarea ambulantă a oricăror mărfuri în alte locuri decât cele autorizate de primării, consilii județene sau prefecturi;

(...)

Art. 3. — Bunurile care au servit sau au fost destinate să servească la săvârșirea vreuneia dintre faptele prevăzute la art. 1, dacă sunt ale contravenientului, precum și sumele de bani și bunurile dobândite prin săvârșirea contravenției se confiscă.”

IV. **Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept**

A. *Apelanta-petentă* a apreciat că dispozițiile legale ce fac obiectul sesizării trebuie interpretate în sensul că măsura confiscării trebuie să vizeze doar adaosul comercial aplicat asupra bunurilor, nu și prețul de cost al acestora, care are o proveniență licită.

B. *Intimata-pârâtă* nu a formulat un punct de vedere asupra cererii de sesizare.

V. **Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea**

A. *Cu privire la admisibilitatea sesizării*

20. Instanța de trimitere a apreciat că sunt îndeplinite toate cerințele de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, fără însă a proceda la analiza efectivă a acestora și a menționa motivele pentru care a ajuns la concluzia admisibilității, conform art. 520 din același cod.

B. *Cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării*

21. Nici cu privire la modul de interpretare a dispozițiilor legale în discuție Tribunalul Dolj nu și-a exprimat punctul de vedere.

22. Instanța de trimitere, contrar dispozițiilor art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă, s-a mărginit să opineze că „bunurile care au servit sau au fost destinate să servească la săvârșirea vreuneia dintre faptele prevăzute la art. 1, dacă sunt ale contravenientului, se confiscă, dispozițiile art. 3 din actul normativ menționat fiind neechivoce în acest sens”.

23. Mai mult, instanța de trimitere menționează în mod expres, în cuprinsul încheierii de sesizare, că „la nivelul instanțelor din raza Curții de Apel Craiova nu au fost sesizate aspecte de practică neunitară în acest sens, măsura confiscării fiind dispusă automat, în baza dispozițiilor legale care o instituie ca sancțiune contravențională complementară”.

VI. **Jurisprudența instanțelor naționale în materie**

24. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele de judecată, în majoritate, au comunicat că nu au identificat jurisprudență care să aibă legătură cu întrebarea formulată de instanța de trimitere; numai câteva instanțe au transmis hotărâri judecătorești care fac aplicarea dispozițiilor legale supuse

interpretării, iar altele au formulat simple opinii referitoare la problema în discuție; acestea din urmă pot fi grupate astfel:

A. *Dispozițiile art. 3 din Legea nr. 12/1990 sunt neechivoce*, interpretarea acestora fiind evidentă, în sensul că sancțiunea confiscării se aplică în cazul contravenției prevăzute la art. 1 lit. b) din același act normativ, ea vizând suma dobândită prin săvârșirea contravenției, deci întreaga sumă rezultată din săvârșirea faptei, iar nu doar adaosul comercial aplicat.

25. S-au pronunțat, respectiv și-au exprimat opinia în acest sens cele mai multe instanțe:

— Curtea de Apel Craiova;

— tribunalele Prahova, Galați (Secția de contencios administrativ și fiscal — Sentința nr. 767 din 7 octombrie 2016), Vrancea (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal), București, Arad, Suceava (Secția de contencios administrativ și fiscal) și Sibiu (Secția a II-a civilă și de contencios administrativ);

— judecătorii Târgu-Neamț (Sentința nr. 1.209 din 12 august 2016), Sectorului 5 București (Secția a II-a civilă — Sentința nr. 1.860 din 13 martie 2016), Botoșani (sentințele nr. 2.249 din 22 martie 2010 și nr. 9.359 din 8 decembrie 2016) și Fălticeni.

26. Arătându-se că întrebarea formulată privește bunurile supuse confiscării, ca sancțiune contravențională complementară, aplicată în cazul exercitării unei activități ilicite de comerț, în varianta incriminată de art. 1 lit. b) din Legea nr. 12/1990, s-a apreciat că acestea sunt „bunurile dobândite prin săvârșirea contravenției”, și anume sumele de bani realizate prin vânzarea unor mărfuri, considerată de către legiuitor ca fiind ilicită; o distincție între preț (efect al vânzării apreciat a fi licit) și adaos comercial nu este logică, atât timp cât prețul (în totalitatea componentelor lui de formare) este primit ca efect al unei operațiuni ilicite de vânzare.

27. O asemenea limitare a dreptului de proprietate este recunoscută și de art. 44 alin. (9) din Constituția României (normă de rang superior, ce utilizează aceeași sintagmă de „bunuri rezultate din contravenții”), a cărei sferă de aplicare este interpretată, spre exemplu, prin Decizia Curții Constituționale nr. 128 din 9 martie 2017¹.

B. În sensul că sancțiunea confiscării, prevăzută de dispozițiile art. 3 din Legea nr. 12/1990, trebuie să vizeze doar adaosul comercial aplicat asupra bunurilor ce fac obiectul vânzării ilicite în condițiile art. 1 lit. b) din același act normativ, nu și prețul de cost al acestora, care are o proveniență licită, a opinat o singură instanță — Tribunalul Caraș-Severin, fără a aduce, însă, niciun argument în sprijinul acestei opinii.

VII. Răspunsul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

28. Prin Adresa nr. 727/C/943/III-5/2018 din 30 martie 2018, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practica judiciară, în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale și a instanțelor europene

29. Asupra dispozițiilor art. 3 din Legea nr. 12/1990 Curtea Constituțională s-a pronunțat în repetate rânduri, cel mai recent prin Decizia nr. 128 din 9 martie 2017, sus-menționată, stabilind că respectivele dispoziții legale sunt constituționale.

30. În considerentele acestei decizii, instanța de contencios constituțional a menționat că soluția legislativă prevăzută de textul supus analizei „a mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, prin numeroase decizii (a se vedea Decizia nr. 429 din 18 noiembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 868 din 5 decembrie 2003, Decizia nr. 76 din 26 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 206 din 9 martie 2004, Decizia nr. 148 din 23 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 229 din 14 martie 2006, Decizia nr. 225 din 13 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 15 mai 2007, Decizia nr. 262 din 6 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 407 din 30 mai 2008, Decizia nr. 135 din 5 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 11 martie 2009, Decizia nr. 433 din 15 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 344 din 25 mai 2010), Curtea Constituțională reținând că măsura confiscării cu privire la mărfurile și produsele care au servit sau au fost destinate să servească la săvârșirea activităților comerciale ilicite prevăzute de art. 1 din Legea nr. 12/1990, precum și a sumelor de bani și a lucrurilor dobândite prin săvârșirea respectivelor contravenții reprezintă o privire de proprietate impusă de necesitatea protejării populației împotriva unor activități comerciale ilicite. O atare atingere adusă dreptului de proprietate este permisă expres de dispozițiile art. 44 alin. (9) din Constituție, potrivit cărora: «Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii.» Soluția legislativă criticată nu instituie o prezumție de dobândire ilicită a bunurilor a căror proveniență nu poate fi justificată, deoarece presupune existența dovedirii caracterului ilicit al dobândirii, iar măsura confiscării beneficiilor și încasărilor rezultate din vânzarea unor asemenea mărfuri apare ca o măsură subsidiară dobândirii ilegale și se impune tocmai pentru că acestea au servit la săvârșirea contravenției.”

31. De asemenea, Curtea Constituțională a făcut trimitere la jurisprudența sa constantă, conform căreia „aplicarea și executarea unor sancțiuni pecuniare, inclusiv măsura confiscării unor bunuri sau valori, cu toate că determină în mod direct diminuarea patrimoniului celui sancționat, nu încalcă dispozițiile constituționale privind ocrotirea proprietății private, întrucât sunt consecința unor încălcări ale legii (în acest sens, Decizia nr. 56 din 13 aprilie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 222 din 20 mai 1999, Decizia nr. 67 din 18 aprilie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 19 iulie 2000, Decizia nr. 261 din 24 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 561 din 5 august 2003, precum și Decizia nr. 472 din 4 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 17 ianuarie 2005).”

32. Referitor la critica potrivit căreia prin dispozițiile de lege contestate s-ar aduce atingere prevederilor art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care privesc protecția proprietății, Curtea Constituțională a statuat că instanța de la Strasbourg, deși a recunoscut că o anumită măsură de confiscare a unor bunuri reprezintă o privire de proprietate, a reținut că aceasta nu intră sub incidența celei de-a doua fraze din paragraful 1 al art. 1 din Primul Protocol, ci ține de paragraful 2, care reglementează folosința bunurilor în conformitate cu interesul general. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că, în speță, confiscarea efectuată a avut drept scop să prevină ca reclamantul să folosească bunurile confiscate la săvârșirea altor infracțiuni (Hotărârea din 22 februarie 1994, pronunțată în Cauza *Raimondo împotriva Italiei*).

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

33. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (7) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din același cod, pentru declanșarea mecanismului privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, propunându-se soluția respingerii sesizării.

¹ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 25 mai 2017.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

34. Examinând sesizarea, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită, constată următoarele:

35. Înainte de cercetarea în fond a chestiunii de drept supuse dezlegării, Înalta Curte de Casație și Justiție trebuie să analizeze dacă sesizarea îndeplinește cerințele legale, atât cele privind regularitatea formulării, cât și cele privind admisibilitatea mecanismului procedural în discuție, prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

A. *Cu privire la neregularitatea actului de sesizare* se reține că, potrivit art. 520 alin. (1) din Codul de procedură civilă, „Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție se face de către completul de judecată după dezbateri contradictorii, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 519, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac. Dacă prin încheiere se dispune sesizarea, aceasta va cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării potrivit dispozițiilor art. 519, punctul de vedere al completului de judecată și al părților”.

36. Rezultă că, sub aspectul regularității sesizării, art. 520 alin. (1) teza a II-a din Codul de procedură civilă impune ca actul de sesizare al Înaltei Curți de Casație și Justiție să îndeplinească anumite exigențe de ordin structural, respectiv să cuprindă motivele care susțin admisibilitatea sesizării, potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, punctul de vedere al completului, prin care să se argumenteze în concret necesitatea declanșării mecanismului de unificare a jurisprudenței pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, precum și punctul de vedere al părților.

37. Așa cum s-a arătat deja în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (deciziile nr. 16 din 23 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016, și nr. 8 din 20 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 202 din 23 martie 2017) rațiunea instituirii acestor condiții formale ale actului de sesizare constă în asigurarea scopului pentru care a fost reglementat acest nou mecanism procedural, respectiv uniformizarea jurisprudenței și asigurarea predictibilității acesteia, fără a se determina însă suspendarea nejustificată a judecării unei cauze, printr-o interpretare arbitrară a necesității declanșării sale de către instanța de judecată, cu consecința prelungirii duratei procedurii judiciare și afectării art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului, care prevede și protejează dreptul la un proces echitabil, cu garanția sa esențială constând în soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

38. Referitor la consecința absenței din încheierea de sesizare a elementelor esențiale pentru soluționarea chestiunii prealabile, în lipsa reglementării, printr-o normă expresă, a soluțiilor posibile într-o asemenea ipoteză, s-a apreciat că instanța de trimitere a unei întrebări prealabile ar trebui să fie preocupată nu doar de a primi un răspuns îndoielilor sale cu privire la un text legal, ci chiar de a realiza, prealabil acestei trimiteri, un examen riguros al îndeplinirii condițiilor impuse de textul art. 519 din Codul de procedură civilă și o interpretare proprie a textului normativ supus dezbaterii, ce urmează a fi reflectat în punctul de vedere al completului, astfel cum este acesta reglementat în dispozițiile art. 520 din Codul de procedură civilă.

39. Or, examinând sesizarea formulată de Tribunalul Dolj, se constată că în cuprinsul acesteia nu se regăsește punctul de vedere al completului de judecată autor al sesizării asupra îndeplinirii condițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, condiție impusă, în mod expres, de dispozițiile art. 520 alin. (1) teza a II-a din același cod.

40. Astfel, se constată că în încheierea de sesizare nu sunt prezentate aspectele referitoare la problematica de interpretare și/sau aplicare a textului legal supus analizei, interpretările posibile sau criteriile/elementele care ar putea conduce,

eventual, la o neaplicare a normei legale și nici cele referitoare la dificultatea interpretării/aplicării acestei norme, raportat la datele concrete ale litigiului.

41. Completul de judecată a exprimat un punct de vedere conform căruia „bunurile care au servit sau au fost destinate să servească la săvârșirea vreuneia dintre faptele prevăzute la art. 1 (din *Legea nr. 12/1990 — n.r.*), dacă sunt ale contravenientului, se confiscă, dispozițiile art. 3 din actul normativ menționat fiind neechivoce în acest sens”, dar această apreciere a instanței de trimitere nu privește chestiunea de drept ce face obiectul sesizării, care, astfel cum s-a arătat mai sus, se referă la confiscarea sumelor de bani dobândite prin săvârșirea contravenției.

42. În jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (Decizia nr. 20 din 22 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 5 august 2015, Decizia nr. 31 din 19 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 918 din 11 decembrie 2015) s-a sancționat, sub aspectul admisibilității, neregăsirea în încheierea de sesizare a punctului de vedere al completului de judecată investit cu soluționarea cauzei asupra condițiilor prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, cerință impusă prin dispozițiile art. 520 alin. (1) teza a II-a din Codul de procedură civilă.

43. În virtutea acestor argumente și urmând aceeași linie jurisprudențială se apreciază că încheierea care nu cuprinde punctul de vedere al completului care a formulat sesizarea asupra chestiunii de drept supuse dezlegării nu îndeplinește condițiile unui act de sesizare legal întocmit și, deci, nu ar putea declanșa o examinare pe fond a problemei de drept supuse dezbaterii în cadrul mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile.

B. *De asemenea*, pentru admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, legiuitorul a instituit, prin art. 519 din Codul de procedură civilă, o serie de condiții care trebuie să fie întrunite cumulativ, după cum urmează:

— existența unei chestiuni de drept; problema pusă în discuție trebuie să fie una veritabilă, susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite;

— chestiunea de drept să fie ridicată în cursul judecării în fața unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

— chestiunea de drept să fie esențială, în sensul că de lămurirea ei depinde soluționarea pe fond a cauzei; noțiunea de „soluționare pe fond” trebuie înțeleasă în sens larg, incluzând nu numai problemele de drept material, ci și pe cele de drept procesual, cu condiția ca de rezolvarea acestora să depindă soluționarea pe fond a cauzei;

— chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă și să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici al unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

44. Procedând la analiza condițiilor de admisibilitate, se constată că tocmai prima dintre acestea, cea referitoare la existența unei veritabile probleme de drept, nu este îndeplinită, pentru argumentele ce vor fi prezentate în continuare.

45. Astfel, în analiza aspectelor generale de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie avute în vedere, pe lângă scopul instituirii acestui mecanism de unificare a practicii judiciare, rațiunea și fundamentul său.

46. Procedura hotărârii prealabile are menirea de a elimina riscul apariției unei practici neunitare, printr-o rezolvare de principiu a unei probleme de drept esențiale și controversate, cu caracter de nouitate.

47. Pentru ca mecanismul procedural reglementat prin art. 519 din Codul de procedură civilă să nu fie deturnat de la scopul firesc al unificării practicii judiciare și utilizat pentru tranșarea în concret a aspectelor litigioase aflate pe rolul instanței de trimitere, instanța supremă trebuie chemată să dea chestiunii de drept o rezolvare de principiu. Altfel spus, în sesizarea Înaltei Curți de Casație și

Justiție cu procedura pronunțării unei hotărâri prelabile trebuie să fie identificată o problemă de drept importantă care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate de interpretare suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și a înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății.

48. Sesizarea vizează, însă, dispoziții legale ale căror interpretare și aplicare nu sunt deloc controversate, întrucât, așa cum rezultă din examinarea datelor comunicate de instanțele naționale, practica judiciară în materie și punctele de vedere formulate de instanțele naționale sunt unitare, o singură instanță având o opinie diferită, care nu este însă argumentată.

49. Totodată, se constată că sesizarea nu vizează o problemă de drept reală, textul legal care face obiectul sesizării fiind clar și neechivoc, iar instanța de trimitere, deși a apreciat că se impune accesarea mecanismului procedural al întrebării prelabile pentru lămurirea modului de interpretare a dispozițiilor legale respective, nu a prezentat în cuprinsul încheierii care ar fi dificultățile de interpretare sau sensurile diferite ce s-ar putea da în aplicarea normei legale în

discuție, așa cum s-a arătat mai sus, la lit. A, în cadrul analizării aspectului privind neregularitatea actului de sesizare.

50. Or, scopul mecanismului hotărârii prelabile îl constituie prevenirea practicii judiciare neunitare, prin dezlegarea unor probleme veritabile și dificile de drept; dispozițiile legale ce fac obiectul sesizării sunt însă clare, interpretarea acestora nefiind susceptibilă de a ridica dificultăți, așa cum rezultă din jurisprudența și punctele de vedere ale instanțelor naționale, prezentate mai sus.

51. Cum condițiile de admisibilitate trebuie întrunite cumulativ, neîndeplinirea primei cerințe face inadmisibilă sesizarea și de prisos analizarea celorlalte condiții.

52. În considerarea argumentelor expuse se apreciază că mecanismul de unificare a practicii judiciare, reglementat de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, nu poate fi valorificat atât timp cât legiuitorul a stabilit, prin condițiile restrictive de admisibilitate, rolul unificator al instituției juridice a hotărârii prelabile numai în scopul preîntâmpinării apariției unei practici neunitare, printr-o rezolvare de principiu a unei veritabile probleme de drept, astfel încât sesizarea nu este admisibilă.

53. Pentru considerentele arătate, constatând că nu sunt îndeplinite, cumulativ, condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în temeiul art. 521 alin. (1) din același cod,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ fiscal, în Dosarul nr. 32.287/215/2016, în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Interpretarea dispozițiilor art. 3 raportat la art. 1 lit. b) din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite, republicată”.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 iunie 2018.

PREȘEDINTELE SECȚIEI DE CONTENCIOS
ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
IONEL BARBĂ

Magistrat-asistent,
Aurel Segărceanu

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 094203